

ROOSJES KERSTFEEST.

naar het fransch

ONDER TOEZICHT

van **K. M. LOOMAN.**

Tweede druk.

Uitg. der Nederlandsche Zondagschoolvereniging.
AMSTERDAM, F. W. EGELING.

ROOSJE'S KERSTFEEST.

NAAR HET FRANSCH,

ONDER TOEZICHT

VAN

T. M. LOOMAN.

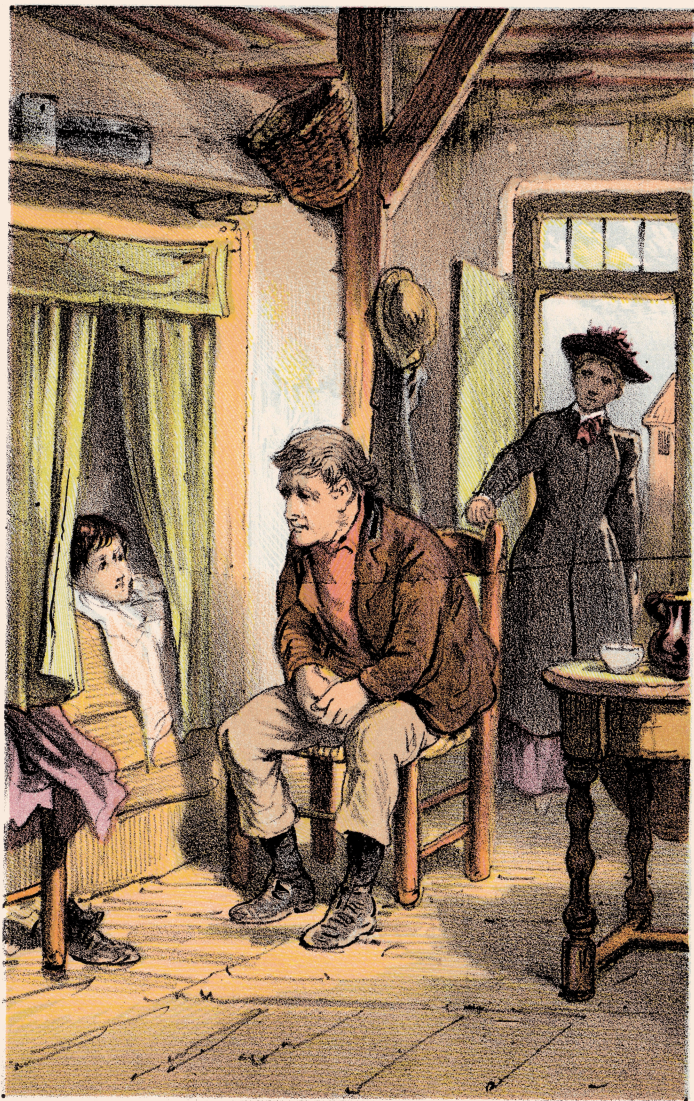
TWEEDE DRUK.

UITGEGEVEN DOOR DE

Nederlandsche Zondagschool-Vereniging.

AMSTERDAM,
F. W. EGELING.

1891.

Roosje's Kerstfeest.

Roosje! riep een ruwe stem op den drempel eener boerderij, waarvan het deftig aanzien duidelijk deed bemerken dat de bewoners welgestelde lieden moesten zijn. — Roosje! Waar zit die meid nu weer? Zij is er nooit als men haar noodig heeft — Hij die zoo sprak was een groote sterke jonge man van twintig tot vijf-en-twintig jaar, met regelmatige, maar harde gelaatstrekken, en iets sombers en boosaardigs in den blik. Hij was met zijn ouderen broeder, Jan Polier, eigenaar van de landhoeve „de Fenettaz”, een mooie bezitting met bouw- en weiland en bosschen, gelegen op de hoogvlakte die zich boven het Zwitsersch dorpje Riancourt verheft.

Jan was gehuwd en vader van twee kinderen. Een ijverig man was hij, die flink zijne zaken bestuurde, en bij zijn bedrijf nog een houthandel gevoegd had, welke hem aan 't eind van het jaar een aardig sommetje opbracht.

Aan zijne vrouw, Melanie, „een bovenste beste” zooals hij zeide, liet hij geheel en al de besturing der huishouding en der kinderen over; en als het eten maar op tafel stond te dampen, wanneer hij zich op de eikenhouten bank in een hoek der keuken kwam nederzetten, en de kleinen hem maar niet te veel aan het hoofd kwamen malen, onderwijl hij op een nieuw

middel zon, om zijne gelden goed te vermeerderen, dan was er geen beter man en vader als Jan Polier; ten minste als het voldoende is om goed te wezen, dat men een ieder ongehinderd zijn eigen gang laat gaan. Van zijnen broeder, die door een ieder in huis „Oom Ulysses” genoemd werd, kon men dit niet zeggen. Die was een ware tiran voor mensch en dier, maar in 't bijzonder voor Roosje, het arme kind, dat daar juist op zoo ruwe wijze door hem geroepen werd, en nu bevend te voorschijn komt. — Zijt ge daar eindelijk! riep hij, toen hij haar bemerkte. Waarom kom je niet dadelijk als ik je roep? — Ik was in de achterkamer, met de kleine; zijn moeder zeide dat ik even op hem passen moest. — En kon je mij daarom niet hooren? — De kleine sloeg met een stuk hout op de tafel, en maakte zulk een leven. — Dat wordt een flink kereltje! Weet je wel dat hij spoedig sterker zal zijn dan jij zelf, zeide hij, terwijl hij met een soort minachtend medelijden het tengere kind aanschouwde, dat vóór hem stond met slap-hangende armen, en neêrgeslagen oogen, alsof ze bang was den toornigen blik te ontmoeten, die op haar rustte. Noch de bleekheid van haar gezichtje, noch hare zichtbare vermoeidheid, noch de vrees die zij voor hem scheen te gevoelen, bewogen het hart van den man, die op barschen toon hervatte: Ga naar Blancherd in de kroeg, en haal me twee flesschen nieuwen wijn, om te drinken met twee vrienden, die de bruine koe zijn komen zien. Zorg, dat je wat voortmaakt! — Hierbij legde hij wat klein geld in Roosje's hand, en het kind verwijderde zich zonder een woord te spreken. — Eenige oogenblikken later daalde zij, huiverend in haar dunne katoenen jurk, het steile pad af dat naar het dorp voerde.

Het was in het laatst van November; een grauwe mist had zich aan den horizon gevormd, en verborg ten halve voor het oog het kleine meertje, en zijn liefelijke omzoming van heuvels. De boomgaarden hadden nog slechts enkele geelgeworden bladeren, en over de velden kwam

reeds die grijsachtige tint die den winter aankondigt. Beneden aan het pad stond een groot huis met vier verdiepingen, dat zich onderscheidde door den mooien, met hekwerk afgezetten tuin en de kanten gordijntjes die voor al de vensters hingen. Dat was de dorpsherberg, gehouden door Louis Blancherd, een niet erg nauwgezet man, die er geen kwaad in zag zijn geldbuidel te vullen ten koste van anderer vrede en geluk, daar hij de jonge lieden tot drinken aanzette en alzoo twist en armoede in menig gezin bracht. Kan dit helaas niet van al zijne medekroeghouders gezegd worden?

Daar staat hij voor zijn deur, en rookt met een vergenoegd gezicht zijn pijpje. — Wel, meisje, is het Oom Ulysses die je zendt? riep hij, toen hij Roosje zag aankomen. Komaan, wij zullen hem van daag eens wat goeds geven. — En de flesschen uit het mandje nemende dat het kind droeg, ging hij er meê naar den kelder om ze te vullen. — Dáar! zeide hij, ze teruggevende; maar, je bibbert van kou. Hebben ze daar op „de Fenettaz” niets beters om je aan te doen, als die oude jurk?... Vrouw! riep hij naar binnen in de keuken, kijk eens of er bij de kleeren van onze Louise niets is dat je dit kind kunt aandoen, dat blauw ziet van de koude.

Eene vrouw met een kalm en welwillend gelaat kwam naar buiten. Zij was de huismoeder, die vele zorgen op haar hart droeg, maar ook geleerd had ze neder te leggen aan de voeten van Hem, die naar het zuchten zijner kinderen hoort. Zij ging dadelijk naar het bovenkamertje van haar dochter en kwam terug met een wollen doekje dat zij Roosje omknoopte. — Nu zult ge het minder koud hebben, zeide zij vriendelijk tot het kind, dat geheel verwonderd door zooveel goede zorg haar aanstaarde met groote oogen, waarin een traan van stille dankbaarheid blonk. — Ga nu maar weêr gauw naar huis, daar Oom Ulysses op je wacht.... Is die mand niet veel te zwaar voor je? vroeg zij nog. — O, ik heb er nog wel zwaardere gedragen, zeide het meisje

met gelatenheid. En na een bedeesden groet aan den herbergier en zijne vrouw, ging zij het pad naar „de Fenettaz” weër op; zich nauwelijks over het mooie geschenk dat zij gekregen had durvende verheugen, zoo bang was zij om beknord te worden bij haar thuiskomst. — Maar Oom Ulysses was vroolijk gestemd, de bruine koe was bewonderd; hij nam de flesschen aan en wendde zich lachend tot zijne kameraden, zonder zelfs naar Roosje te zien, die langzaam het huis binnen ging. — Een jong meisje, dat er niet als eene boerin, maar nog minder als een elegante stadsdame uitzag, was in de groote keuken tegenover vrouw Polier gezeten. — Zij was Sophie Duret, de zuster van den nieuwen schoolmeester, een zacht en vriendelijk meisje van twintig jaar, met een liefdevol hart. Over den aankoop van eenige mudden aardappelen voor hunne kleine huishouding komende spreken, was zij een praatje blijven maken, had den dikken kleinen Juul op haar schoot genomen, en zocht hem te vermaken, door hem het getik van een mooi zilveren horloge te doen hooren. Het binnentreden van Roosje deed haar opzien.

— Is dat uwe oudste, vrouw Polier? vroeg zij, terwijl zij hare hand het meisje toestak, dat, door hare vriendelijke stem en glimlach aangemoedigd, dadelijk bij haar kwam.

— O, wel neen, Juffrouw! haastte zich de boerin te zeggen. Het is Roosje Nervin, een wees, die het gemeentebestuur bij ons geplaatst heeft, nu zoowat twee maanden geleden. Van 't najaar heeft ze koeien gehoed, en ik dacht haar van dezen winter naar school te laten gaan; maar het is zoo ver, en zij is zoo'n stumper, dat ze onder weg zou blijven steken, als het wat hoos weër was. Bovendien moet ik ook iemand hebben, die op de kinderen past, terwijl ik aan mijn werk ben. — En hoe oud zijt ge, mijn kind? vraagde het meisje, dat door Roosje's bleekheid en haren droeven blik met medelijden vervuld was. — Dertien jaar. — Dertien jaar! herhaalde Sophie, hare

oogen over die tengere kleine gestalte en die magere ledematen latende gaan. — O, Juffrouw, riep Melanie uit, zichtbaar ontstemd door die aanschouwing, gij hadt haar eens moeten zien toen zij bij ons gebracht werd. — Wat zag zij er toen slecht uit! — Waar zijt ge geweest voor dat je hier kwaamt? vervolgde Sophie, die steeds de hand van het kind vasthield. — Toen was ik... — Zij is drie jaar op den molen geweest, hernam haastig de boerin. Men heeft ons gezegd dat zij al de boodschappen naar de stad deed; maar van den zomer toen het zoo heet was, heeft ze daar geen kracht meer toe gehad, en die van den molen hebben haar toen niet willen houden. — En vóór dat je op den molen waart? — O, toen woonde ik met mijn grootvader; zeide het meisje op zachten toon. — Geheel alleen? — Ja, want moeder is gestorven, toen ik nog heel klein was, en vader is naar Amerika gegaan om geld te verdienen, maar hij heeft ons nooit iets gezonden... en mijn arme grootvader is lang ziek geweest... en wij hadden niet altijd genoeg te eten... — Roosje hield plotseling op, als vreesde zij te veel gezegd te hebben, en aan een wenk van Melanie gehoorzaamend, nam zij den kleinen Juul over, en ging bij den haard zitten. Sophie volgde haar met de oogen, en zich tot de boerin wendende, zeide zij vriendelijk: Vrouw Polier, ik wilde u wat vragen: zoudt gij niet willen toestaan, dat Roosje mij nu en dan kwam bezoeken?

— Waarom niet, Juffrouw, als u dat genoeg kan doen. Maar gij zult niet veel aan haar hebben, dat kan ik u wel zeggen; alleen de kinderen maken haar nog eens wakker, anders zou zij uren zitten droomen, en naar de wolken kijken.

— Ik geloof dat zij ziek is, zeide Sophie fluisterend, arm schaaap! niemand heeft ooit voor haar gezorgd. Gij moest haar wat ontzien van den winter; dan zult gij zien, dat zij u wel van dienst zal zijn, als zij maar eerst wat sterker is. — O, wat dat betreft, Juffrouw! ze werkt

zich hier niet dood, zij doet eigenlijk niet meer dan zij zelf wil. — De bezoeker dacht het beter was hierop niet te antwoorden en stond op om heen te gaan. — Goeden avond, vrouw Polier, zeide zij met hartelijkheid; nu nog een kus aan de kinderen, en dan zal ik u niet langer van uw werk afhouden. — Roosje's bleeke wang kleurde zich met een vluchtig blosje bij zulk een ongewone liefdekozing, en, toen hare nieuwe vriendin zich verwijderd had, pakte en zoende zij den kleinen Juul, als om hem deelgenoot te maken van de vreugde, die haar hartje vervulde.

De avond viel, toen Sophie de dorpstraat door ging om het schoolgebouw te bereiken, dat geheel nieuw was, en even buiten de kom van het dorp op eene kleine hoogte stond. Haar broeder wachtte haar op in de lieve nette woning boven de schoolzalen. — Ik heb vuur aangemaakt, zeide hij vroolijk tot zijne zuster, en over eenige oogenblikken zal alles gereed zijn. — Dat is best! antwoordde zij met dezelfde opgeruimdheid. Het is zeer koud van avond en een warm kopje koffie zal mij goed doen; ik ben blijde dat wij een langen rustigen avond vóór ons hebben, want ik heb veel met je te bespreken.

Wij willen het gesprek tusschen broeder en zuster, waarmede zij dezen dag besloten, niet beluisteren, maar de laatste woorden vangen wij toch op. — Dat is dan alles goed in orde! zeide de zuster met vroolijke levendigheid. Gij spreekt met den houthakker, dat hij ons den mooisten spar bezorgt, dien hij maar heeft; en ik ga bij al de huismoeders van het dorp rond, die mij wel wat appelen uit hare boomgaarden zullen geven. Goeden nacht, broeder! slaap wel....

Zij had zich niet vergist, het jonge meisje met haar liefdevol hart en vroolijken goeden wil, want eene week was nauwelijks verlopen of van alle zijden stroomden gaven van den meest verschillenden aard haar toe. Eenigen brachten aan het schoolgebouw manden vol roode appelen en gele peren, anderen weder een zak vol

noten; de bakker had koeken beloofd; één huismoeder een grooten schotel vol gebakjes, die zij zoo heerlijk maken kon; een tweede zou wafels bakken; zoodat eindelijk Sophie zichzelf moest afvragen waar zij met al die goede zaken blijven zou. Vrouw Polier onderscheidde zich door het zenden van een mandje vol druiven; en Roosje werd gelast dit te brengen, met het verlot om bij de juffrouw te blijven, als zij haar geen belet deed. Wel integendeel! mijn lieve kind, ge komt juist zeer van pas! zeide Sophie tot het weesje, toen zij binnen trad. Ge kunt mij goed helpen van middag, ga hier zitten, dan zal ik je wijzen wat je te doen hebt. — En, terwijl buiten de wind loeide, en de takken der jonge boomen vóór het schoolhuis heen en weer schudden; terwijl, in de benedenzaal, de meester aan de vereenigde jongens- en meisjesklassen een les in de rekenkunst gaf, smaakte Roosje hier voor het eerst sedert langen tijd weder de vreugde van geliefd te worden, en zich dit te zien betoonen.

Weet je wat we hiermee doen moeten? vraagde Sophie, wijzend op een groote mand met appels die voor aan hare voeten stond. — Die allemaal schillen? — O, neen, wij hebben prettiger werk. Hier is rood koord; daar zal ik gelijke eindjes van knippen, dan moet gij er één aan elken appel binden, zoodat men ze kan ophangen. — Ze ophangen? waaraan? — waagde het kind te vragen. — Dat is mijn geheim, Roosje; maar daar ik je dezer dagen dikwijls bij mij hoop te hebben, om van je vlugge vingertjes gebruik te maken, wil ik het je wel zeggen: mijn broeder en ik hebben besloten om een kerstboom te maken voor al de dorpskinderen. — Een kerstboom?.. dien heb ik nog nooit gezien.. wat is dat? — Dat is een spar, mijn lieve kind, een spar die in het bosch gegroeid is, en die men versiert en verlicht op den kerstavond, om ons den troost en de blijdschap te herinneren, die de Heer Jezus aan de wereld gebracht heeft. Gij weet immers wel, dat toen Hij geboren werd,

de engelen zingend uit den hemel nederdaalden; moeten wij dan ook niet zingen, omdat wij weten dat Hij ons zijns Vaders huis weder geopend heeft, en dáarvoor op aarde gekomen is. — Is Hij voor iedereen gekomen? vroegde Roosje met een peinzenden uitdruk op haar gezichtje. — Hij is voor iedereen gekomen, en Hij is nabij allen die Hem zoeken. — O, dan wil ik Hem zoeken, riep het kind met innigheid, en misschien zal Hij mij het huis van den hemel opendoen; waar grootvader is heengegaan, en waar ik een moedertje zal hebben. Alle kinderen hebben een moeder, en ik heb er geen! Ik zou wel naar Hem toe willen gaan, als Hij mij een moedertje geeft... — Maar zoudt ge ook nog niet wat hier willen blijven, om te leeren hoe je anderen tot nut kunt worden en te genieten van al het schoone dat God op deze aarde gemaakt heeft?... Als het voorjaar zal gekomen zijn, en je wat sterker zult wezen, zult ge met de kinderen van het dorp naar beneden in het dal kunnen gaan om sleutelbloemen en viooltjes te plukken; zult ge dan niet gelukkig wezen, en blijde zijn te leven, mijn lieve Roosje? — Och, ik zal nooit zoo ver meer kunnen komen; ik heb zooveel moeite om te loopen, sedert oom Ulysses mij geslagen heeft... Dat had ik u al verleden willen zeggen, toen gij bij ons geweest zijt, voegde zij er zachtjes bij, maar ik durfde niet. — Arm kind! vertel mij nu maar alles. — Gij weet wel, dat ik in 't eerst de koeien moest hoeden, toen men ze neg niet heel ver van huis af zond. Zij waren niet wild, en ik was er niet bang voor; ik vond het wel prettig zoo alleen in het weiland te zijn en ze te zien grazen. Maar eens heeft de bonte, die met de lange horens, het in haar kop gekregen om in het weiland van den buurman te gaan. Toen ik haar naliep, ging zij altijd maar verder, en ik wist niet meer wat ik beginnen moest. De brievenbesteller, die voorbij kwam, riep mij toe: „Je kunt er alléén niets aan doen; wacht maar, ik zal het aan je volk gaan zeggen!” — En na een poos zag ik

oom Ulysses aankomen, die erg driftig was, met Frits den knecht. Terwijl Frits de koe terug haalde, pakte oom mij bij den arm, en trok mij meê naar huis recht door naar zijne kamer. Toen heeft hij mij geslagen, zóo hard, dat ik niet meer wist waar ik bleef, en als ik dan riep: „Houd op! houd op!” sloeg hij nog harder; eindelijk duwde hij mij er uit, sloot de deur, en liet mij daar staan. De vrouw die in de keuken was, kwam onder aan den trap kijken, en riep mij, maar ik kon niet naar beneden gaan. Toen kwam zij boven om mij te halen, en zette mij neêr op de bank in de keuken waar ik dien heelen dag bleef zitten. O, wat deed mijn rug me een pijn! . . . en die doet me nog altijd pijn. Nooit zal ik de meid van vrouw Polier kunnen zijn, of iets voor iemand kunnen doen; daarom wilde ik wel naar den hemel gaan, besloot het weesje met een diepen zucht. — Is oom Ulysses nu wat minder boos? vroegde Sophie, wier oogen vol tranen stonden. — Hij heeft me niet meer geslagen; hij spreekt nooit tegen mij. — En oom Jan? — O, die bromt nooit; die is bijna altijd buitenshuis. — Mijn arme lieveling! Ik zal aan de vrouw vragen om je dikwijls hier te laten komen. Maar voor vandaag wil ik je niet te lang houden, de kinderen hebben je misschien noodig; en bovendien je zoudt onderweg kou kunnen vatten. Heb je een dikken warmen doek om? . . . — O! ja, dien hebben ze mij aan den herberg gegeven. — En ik zal je dan nog dezen wollen muts opzetten, zeide Sophie, terwijl zij uit een lade een lieve blauwe kaper kreeg, die haar broeder haar eenige dagen geleden uit de stad had medegebracht, en welke zij op het bruine hoofdje van het meisje plaatste met de schertsende woorden: Nu zijt ge goed warm ingepakt, mijn bleek najaarsroosje! Goeden nacht! Loop nu maar zoo gauw ge kunt. En het kind in hare armen sluitend, omhelsde zij haar teeder, voor dat zij haar liet gaan.

Roosje was zóo blijde, dat zij niet op de koude lette, die toch doordringend was op dezen donkeren Decem-

beravond. Moedig klom zij het steile pad op, en hare oogen schitterden met een ongewonen glans, toen zij de keuken binnenkwam waar Juultje en Klaartje haar met veel luidruchtigheid ontvingen. Roosje! Roosje! riepen zij dadelijk; en zij nam ze beiden met zich, ging bij het vuur zitten, en verhaalde, misschien voor de twintigste keer, de geschiedenis van Jozef, die door zijne broeders werd verkocht, zooals zij die van haren grootvader gehoord had. De boerin, die bij den gootsteen rapen schildte, vergenoegde zich met haar toe te voegen: — Je hebt het lang genoeg uitgehouden bij je juffrouw. Het is er ook beter dan hier, denk ik. Maar om het werk dat je me doet, kan je er wel weer naar toe gaan; je kunt nog niet eens een emmer dragen.

Zij sprak waarheid, de krachtige huismoeder. Men had slechts Roosje's dunne armen, haar smallen schouder, haar gebogen houding, en hare groote koortsachtig schitterende oogen aan te zien om overtuigd te zijn, dat zij niet van veel hulp kon wezen voor de flinke sterke vrouw, die haar werk zoo gemakkelijk deed. Kon zij haar dus niet evengoed naar die soort juffrouw laten gaan, die zich nu eenmaal in het hoofd had gezet, haar te willen hebben? Dat was ook een manier om te toonen dat men goed voor haar was. Daarom kreeg Roosje sedert dien dag verlof om tweemaal in de week naar het schoolgebouw te gaan. Hoe klopte haar hartje van vreugde, telkens als zij het pad afdaalde! en wat bekommerde zij zich weinig om de sneeuw die in hare klompjes kwam, en den kouden wind, die hare vingers deed verstijven en door hare dunne kleeding heendrong!

De warme, heldere en vroolijke kamer, waar hare vriendin haar opwachtte, en altijd een werkje voor haar te doen had, dat haar bezig hield zonder haar te vermoeien, scheen haar een hoekje van dien hemel toe, waarvan zij zooveel gedroomd had in de donkere dagen van haar jeugdige leven. Zij ontlook in deze liefdevolle omgeving als eene bloem, welke na langen tijd den

zonneshijn ontbeerd te hebben, hare kleuren en geuren ontwikkelt, zoodra een warme straal haar komt koesteren; en haar geestvermogens, die nog sluimeren, omdat niemand de moeite genomen had ze op te wekken, ontwaakten langzamerhand door Sophie's liefderijke onderwijzing.

Zoo gingen de weken voorbij, en men was nu dicht aan het heerlijke Kerstfeest, dat al de kinderen van het dorp en zoo vele anderen met hen, nabij of van verre, zou verblijden. Nooit was daar ter plaatse van een kerstboom sprake geweest; voor de oude grootvaders was het evengoed een nieuwigheid als voor de kinderen, die alleen wisten dat op dien dag de moeders met haar besten japon naar de kerk gingen, dat de preek van den dominé dan wat langer duurde dan anders, en dat, in de gezinnen waar men in de maand November een varken had kunnen slachten, dien middag een ham op tafel verscheen. Twee dagen vóór Kerstfeest kwam Roosje als naar gewoonte aan het schoolgebouw. Er waren nog papieren reepjes te knippen, die Sophie wilde oprollen, en aan de fijnste takjes van den spar hangen, nadat zij op ieder een tekst uit den Bijbel geschreven zou hebben, voor elk kind dat op het feest zoude komen. Papier, een groote schaar en eindjes draad lagen gereed voor de komst van het kleine werkstertje; maar, bij haar binnenkomen werd Sophie zoo pijnlijk getroffen door haar bleek gezichtje, door haar verkleumd en vermoeid uitzien, dat zij haar niets anders wilde laten doen dan stil de platen van een grooten prentenbijbel zitten bekijken, waarvan zij gewoon was haar Zondags middags altijd eenige te toonen; tegelijk dan een of ander mooie geschiedenis uit het Oude of Nieuwe Testament daarbij vertellende. Het kind liet het zich in stilte welgevallen. — Niet waar, juffrouw, zeide zij plotseling, in den hemel zal men nooit meer vermoeid zijn? — Neen, mijn lieveling. — O, ik verlang erg daarheen. Het zou wel prettig wezen, bij u te blijven en voor u te werken; maar ik

zal toch nooit kunnen werken zooals anderen. — Sophie drukte het kind aan haar hart, en hield haar langen tijd in haar armen; hoe gaarne zoude zij haar het treurig verleden hebben doen vergeten, en met de gezondheid de natuurlijke vroolijkheid van hare jaren hergeven hebben!

— Ik kan je van avond niet naar huis laten gaan, zeide zij eindelijk. — O hé, ik moet gaan, hernam Roosje ijverig. De vrouw heeft nog veel werk, en zij heeft mij gezegd dat ik vroeg terug moest wezen. — Nu, dan ga ik met je mede, want ge zijt niet sterk genoeg om alléén dien weg te gaan.

— Maar ik heb niets voor u gedaan van middag; en dan zoudt gij u voor mij die moeite geven! zeide Roosje bedroefd. Straks gaat de school uit, dan kan ik met Adèle van den schout samen gaan. O, ik wilde zóo dat het al maandag was! ik ben bang dat ik niet bij het feest zal kunnen zijn: zeide ze zuchtend, toen zij van haren stoel opstond. — Wij zullen je gaan halen, Roosje; tob daar maar niet over. Als gij er niet bij waart, zou ik geen plezier kunnen hebben! en Sophie stopte haar klein vriendinnetje warm in, en ging met haar naar beneden op de plaats, waar een vroolijke bende jongens en meisjes door elkander sprongen en stoeiden, gereed om naar hunne woningen terug te keeren. — Roosje is ziek, zeide ze, zich tot een groot meisje van veertien jaar wendend, wier heldere oogen en roode wangen van een uitstekende gezondheid getuigden, je moet haar naar „de Fenettaz” brengen, dat is niet ver van je huis. — Weest u maar gerust, juffrouw, zeide Adèle, op beslisten toon, wij zijn een heele troep die dien kant op moeten; wij zullen haar wel dragen, als zij niet kan loopen. En het troepje ging op weg. — Zoo, ben je weer den geheelen middag bij de zuster van meester geweest? hernam na een oogenblik de levendige Adèle. Ik weet óók wel wat daar gebeurt, maar ik spreek er niet van..... Wat schijn je het koud te

hebben! Kom met ons mee, wij gaan wat nog glijden op den vijver, eer wij naar huis gaan; daar zal je warm van worden. — Ik kan niet glijden, zeide Roosje met bedruktheid. — Nu! dan moet je maar naar ons kijken; kom maar meê! — Het arme kind, dat zich te zwak gevoelde om alleen haren weg voort te zetten, liet zich tegen haar wil medeslepen naar den vijver achter het huis van den schout. Zij ging tegen den stam van een ouden wilg staan leunen, terwijl de uitgelaten bende zich naar hartelust op het ijs vermaakte. — Het spel duurde al een kwartier, en niemand dacht aan de arme kleine, die met de voeten in de dikke sneeuw en het gelaat in den scherpen wind, daar op den oever stond te rillen van koude. — Is het niet grappig om naar ons te kijken? riep eensklaps Adèle. — O ik ben zoo koud, stamelde Roosje; ik zou liever naar huis willen gaan. — Wacht nog even, dan gaan wij straks allemaal samen! hernam de zorgeloze Adèle. Het meisje wachtte; maar, toen zij thuis kwam, bibberde zij van het hoofd tot de voeten en het vroolijke vuurtje dat in den haard vlamde, kon haar niet verwarmen.

— De kinderen vragen al lang om je, riep de vrouw haar toe, die bij het vuur bezig was; ze hingen mij tot vervelends toe aan de rokken. — Neem ze nu meê en vertel hun wat om ze stil te houden; en daarna moet je ze naar bed helpen.

Roosje ging met de beide kinderen in de donkere kamer bij het raam zitten, en zag naar den helderen hemel, waar op dezen stillen klaren winteravond de eene ster na de andere te voorschijn kwam. Toen vertelde zij hun van het Kerstfeest, dat weldra komen zou, van het Kindeke Jezus, van de kribbe te Bethlehem, van de herders die hunne kudden in den nacht bewaakten, van den engelenzang... al die schoone verhalen die Sophie haar gedaan had, en waarmede zij voortdurend in hare gedachten bezig was. De kleine Juul luisterde, zonder haar te verstaan; voor hem was

het genoeg dat hij de liefelijke stem van Roosje hoorde, en hare hand zachtjes zijn hoofdje voelde streelen; terwijl Klaartje, een aardig vlug kind van vier jaren, geen enkel woordje van die wonderbare geschiedenis verloor en telkens vragen deed: — waarom zien wij de engeltjes niet? komen zij nog op aarde als de kindertjes slapen?...

Men had veel moeite om haar dien avond in haar bedje te krijgen, en Juultje was al lang in diepe rust, toen zij nog met wijd geopende oogjes lag om de engelen te zien als zij mochten komen. Het weesje had haar hoofd op het kussen der kleine laten zinken, en gaf een oogenblik toe aan het gevoel van afmatting, waartegen zij tot nu toe gestreden had, toen de stem van Melanie haar deed opschrikken. Kind! riep de boerin, wat doe je zoo lang daar in de kamer? Ik heb werk voor je in de keuken. Het kostte Roosje een ware krachtsinspanning om op te staan; haar hoofd was zoo zwaar, en hare beenen schenen haar bijna niet meer te kunnen dragen. — Hier is een stapel borden die je op het rek moet zetten; en dan kun je die pan schoonmaken; vervolgde de ijverige huisvrouw. Het kind volbracht met moeite wat haar gelast was. Daarop nam zij het kousje dat zij voor Juultje breide, en kwam aan de groote tafel zitten. Melanie had haar sedert eenige oogenblikken gade geslagen. — Daar kind, zeide zij op zachteren toon, terwijl zij een bord brei voor haar nederzette; eet dat op, en ga dan maar naar bed. Het dient nergens toe om hier te zitten hangen met een gezicht zoo bleek als een doek. — Roosje trachtte te eten, maar zeide dat zij geen trek had, en ging stilletjes naar boven.

O, hoe vurig bad zij dien avond den lieven Heer om haar toch spoedig te komen halen, en haar een moedertje te geven!

De bleeke stralen van de winterzon speelden reeds door de ruiten van haar kamertje, toen zij nog in een

zwaren slaap lag, waaruit Melanie haar wekte, zeggende dat zij gauw den kleine moest aankleeden, die al een half uur in zijn wieg lag te woelen. Zij richtte zich met moeite op; keek met starende oogen om zich heen, en wilde uit het bed stappen, maar hare voeten raakten nauwelijks den vloer aan, of zij zakte in één op den grond. Vrouw Polier tilde haar in hare stevige armen op, en legde haar weder neder. — Komaan, kind, zeide zij, wat scheelt je? Ga me nu nog niet meer werk geven dan ik al heb! vervolgde zij half boos en half verschrikt. Het meisje scheen niets te hooren; hare pijnlijke trekken, hijgende ademhaling, halfgesloten oogen, spraken duidelijker dan woorden hadden kunnen doen. Over haar heen gebogen lette de vrouw niet meer op het geschreeuw van haar jongen, en Klaartje moest haar goed aan den rok trekken, voor dat zij zich omkeerde.

— Heb toch wat geduld, stoute meid! Roosje is ziek. — Ik houd niet van zieke menschen; *die* zijn stout! zeide het kleine meisje stampvoetend. Op hetzelfde oogenblik werd de deur driftig open gedaan. — Is de koffie nog niet gezet? wanneer moeten wij die drinken vandaag? riep de toornige stem van oom Ulysses. — Houd je maar stil! zeide de boerin, zich tot hem wendend. Ik dacht dat dit kind dood in mijn armen bleef. Moesten we niet den dokter laten halen? — Ja wel, men zal den dokter laten halen voor een kind van het armbestuur! Zij zal haar beenen wel weer tot haar dienst krijgen, als zij maar wil loopen. — Neen, maar ik geloof dat zij nu wezenlijk hard ziek is; zij heeft niet meer gevoel dan een dood mensch. Waar is Jan toch? — Bij het melken! antwoordde de jonge man, terwijl hij, als tegen zijn wil, nader bij het bed kwam, waar het zieke kind lag. — Maar als er dan bepaald een dokter moet komen, dan is er nog wel iemand anders die hem halen kan, vervolgde hij op denzelfden ruwen toon, de oogen strak op Roosje's bleek gezichtje gevestigd. Vijf minuten later was hij op weg naar het dorp, de handen in zijn zakken, er uitzien als iemand die door eene ge-

dachte vervolgd wordt, welke hij te vergeefs zoekt kwijt te raken.

De dokter was afwezig; men wist niet of hij vóór den volgenden dag op „de Fenettaz” zou kunnen komen. Ulyses keerde naar huis terug somber vóór zich starend en de kinderen zorgden wel hem dien dag uit den weg te blijven, want oom keek zoo boos, zooals Klaartje zeide.

De zieke bleef den geheelen dag in een half sluimerenden toestand; nu en dan vraagde zij om drinken, en telkens als zij het geluid van voetstappen hoorde, keerde zij het hoofd naar de deur, alsof zij iemand wachtte, en verviel dan weder in hare verdooving. — Eindelijk kwam Sophie; zij had Roosje den geheelen middag gewacht, en vreesde wel dat zij ongesteld zou zijn; maar zij was niet voorbereid op de groote verandering welke er reeds met haar vriendinnetje had plaats gehad, en een diepe smart greep haar aan, toen zij, den stoel nemende dien Melanie haar aanbod, en bij het bed gaande zitten, op het bleeke gelaat dat zich tot haar keerde, de groote verwoesting zag, welke de ziekte reeds had aangericht. — Roosje, zeide zij, teeder hare hand op het brandend voorhoofd der arme kleine leggend, Roosje, mijn lieveling, herken je mij niet? — Juffrouw Sophie! fluisterde het kind, met een flauw glimlachje. Wat ben ik blij!... O, ga toch niet weg!... Neem mij mede!... Is het vandaag het feest? Komt gij mij halen? O, ik zal er niet bij kunnen zijn. Ik ben te ziek, en de lieve Heer wil mij niet beter maken... Deze woorden in de opwinding van de koorts gesproken, werden door eene uitputting van kracht gevolgd, die haar belette iets meer te zeggen; maar de medelijdende stem van haar goede vriendin drong tot haar door. — Het is de Heere Jezus zelf, mijn lieve kind, die je zal komen halen; het feest in den hemel zal nog veel mooier zijn dan het aardsche. Wat een heerlijk Kerstfeest zult gij hebben bij den Heiland! Wacht nog maar een poosje, en dan zult ge Hem zien, den Heere Jezus, die je zoo lief heeft, en nu ook dicht bij je is.

Een straal van vreugde ging over Roosje's gezichtje en hare oogen blikten naar boven, terwijl Sophie zachtjes een innig gebed uitsprak voor het stervende kind.

— Dag Roosje, mijn lief kind! zeide zij eindelijk; morgen zal ik terug komen. — Morgen! . . . dat duurt nog zoo lang. Is het morgen Kerstfeest? O wat was het een mooie spar dien de houthakker bracht! . . . en mijn mooie vergulde noten . . . — Zij sloot de oogen met een glimlach, alsof zij insliep om van dien mooien boom te droomen, en na haar nog lang te hebben aangezien keerde Sophie zich eindelijk om tot heengaan, het gelaat in tranen badend. Zij verzocht de boerin om haar toch te laten halen als Roosje's toestand mocht verergeren.

— Mijn broeder wacht mij, ik moet naar huis gaan; maar ik zal spoedig terug komen! — O, maak u maar niet bezorgd, juffrouw, daar zal altijd iemand bij haar wezen; men heeft toch ook zijn gevoel, al toont men het zoo niet, zeide de vrouw een weinig geraakt, terwijl zij het meisje uitliet. — Het was tien uur. De maan scheen koud en helder op den besneeuwden weg, en Sophie, geheel met de gedachte aan Roosje vervuld, liep snel voort, toen de stem van haren broeder haar plotseling deed opzien.

— Och Karel! begon zij dadelijk; het kleine Roosje gaat sterven! en ons feest, waarop ik mij vooral voor haar zoo verheugd heb, zal zij niet eens zien. Nu moet zij deze wereld verlaten, zonder ooit blijdschap gekend te hebben, en ik had haar die zoo gaarne gegeven! . . . Een snik brak hare woorden af. Mijn arme zus! zeide de jonge man haren arm nemend, wij wisten al dat zij heel zwak was, niet waar? Zelf hebt ge mij dikwijls gezegd: „Roosje leeft niet lang, wij moeten haar liefhebben, terwijl zij nog bij ons is,” en God weet dat gij haar liefgehad hebt. Hare oogen straalden altijd van geluk als ze bij je was, en als ge haar van dat vaderhuis spraakt, waar zij nu heen gaat. — Ach, ja, antwoordde Sophie, zij verlangde wel deze aarde te verlaten; maar ik had

haar nog in dit leven gelukkig willen maken, en . . . God neemt haar van mij weg.

Het hart der arme Sophie dreigde te breken. Zij waren aan hunne woning gekomen, waar alles vredig en aangenaam was; maar deze avond was droevig voor broeder en zuster.

Wat geschiedde ondertusschen op de boerderij? De vrouw had haar keuken in orde gebracht, en was in de kamer gaan zitten, om binnen het bereik der kleine zieke te zijn, die in haar afgeschoten hoekje neder lag. Men hoorde niets dan de rustige ademhaling der twee slapende kinderen, het getik van de groote staande klok en dat, minder regelmatig, der breinaalden die de vlijtige huismoeder met veel geraas bewoog.

Eindelijk ging de deur open. Zijt gij het, Jan? vroegde de boerin. En je broër ook? Nu het werd tijd! vervolgde zij, terwijl haar man en haar zwager de sneeuw van hunne kleederen schudden alvorens binnen te treden. Roosje is erger. Er zal van nacht bij haar gewaakt moeten worden.

— Gaat allebij maar gerust naar bed, zeide dadelijk Ulysses; ik heb toch geen lust om te slapen van avond. Als zij wat noodig heeft, zal ik je roepen. — Melanie zag hem verwonderd aan. Zou hij, die zoo op zijn gemak gesteld was, en eens zoo boos was geweest toen het geschreeuw van den kleine hem uit den slaap had gehouden, dezen kouden Decembernacht willen doorbrengen in dat kamertje zonder vuur bij Roosje, het arme verlaten weeskind, voor wie hij tot hiertoe slechts harde woorden en ruwe behandelingen had overgehad? Maar de verwondering der goede vrouw steeg ten top, toen zij, tegen twee uur des morgens even opgestaan zijnde om te zien hoe het met Roosje ging, daar haren schoonbroeder zag zitten aan het voeteneinde van het bed op een klein bankje, en klaar wakker zijnde.

— Hoe is 't mogelijk! zit je daar nog? — Fluisterde zij half verschrikt. — Bekommer je niet om mij, ant-

woordde hij kortaf; ik zit hier goed. — Melanie begreep er in 't geheel niets meer van; en na door een blik op het kind geslagen, zich overtuigd te hebben dat zij rustig scheen te sluimeren, ging zij maar stilletjes weêr heen. — Roosje sluimerde inderdaad sedert Oom Ulysses bij haar was komen zitten, en, zonder de koortsachtige bewegingen van hare handen op het dek, zoude men hebben kunnen denken dat zij rustig sliep. De weinige woorden die in hare nabijheid gewisseld werden, deden haar ontwaken; zij opende plotseling de oogen, vestigde ze op hem die aan het voeteneinde zat, en sloot ze dadelijk weder. — Ben je bang voor mij? vroeg Ulysses op doffen toon; deze beweging was hem niet ontgaan. — O, neen, zeide zij, hem opnieuw aanzierende, nu ben ik voor niemand meer bang.... ik ga naar den Heere Jezus.... Oom Ulysses, gij zult ook in den hemel komen, niet waar? — Neemt God ook de slechte menschen aan? vroegde de jonge man, als zijns ondanks. — O ja! de Heer Jezus is gekomen voor de slechte menschen. Wij zijn allen zondaren.... maar als men Jezus' hand vasthoudt, dan komt men in den Hemel.... Ik houd zijn hand vast.... en ik ga! zeide het kind met overtuiging.

Een benauwdheid belette haar het spreken; maar weldra klaarde haar pijnlijk vertrokken gezichtje weêr op door een liefelijken glimlach. — Ziet gij dáar die mooie ster schitteren? riep zij uit. Dáár is het! dáár! — Haar arm, dien zij opgeheven had, viel neder, en men hoorde niets meer dan haar snelle ademhaling, waartusschen nu en dan een diepen zucht van Oom Ulysses, die bij het glore van den dageraad nog op dezelfde plaats zat, de ellebogen op de knieën en het hoofd op de handen gesteund. — Jan ging de beesten verzorgen, geholpen door Frits den knecht, Melanie maakte het onbijt klaar en kleedde hare kinderen aan; Oom Ulysses zat nog altijd daar aan het bed van het stervende meisje, en scheen op niets acht te geven. — Kom je geen kopje koffie drinken? vroegde hem zijne schoonzuster, terwijl zij Roosje te ver-

geefs wat thee zocht te doen doorkrijgen.... — Ik heb nog al den tijd, was al wat hij antwoordde.

En toen Sophie Duret een half uur later naar de kleine zieke kwam zien, vond zij hem dáar nog, den somber starenden blik nu eens gevestigd op het zichtbaar verminderende kind, dan weder op het hoekje van de blauwe lucht dat door het kleine venster zichtbaar was. Zij groetten elkander zelfs niet; Sophie's hart was te vol. Zij boog zich over het bed. — Roosje! zeide zij fluisterend, zijt ge gelukkig? — O! ja, want ik ga.... stamelde het kind, terwijl zij voor de laatste maal haar vriendin aanzag.

Dat was alles; het handje dat Sophie in de hare hield verstijfde, de ademhaling werd onregelmatiger en hield eindelijk geheel op.... Roosje was in den hemel... het meisje ging het vaderhuis binnen... En die avond was het Kerstavond!

Vrouw Polier haalde twee van hare sneeuw witte lakens uit de kast; Sophie zocht buiten op den met klimop begroeiden muur enkele nog door den vorst gespaarde groene bladeren, en zij beiden schikten stilzwijgend Roosje op haar laatste rustplaats.

Toen, tegen twaalf uur, de kinderen met ongeduld het oogenblik zagen naderen dat zij de gemeenteschool zouden mogen verlaten, en er slechts aan dachten zoo spoedig mogelijk naar huis te gaan om hunne zondagsche kleëren aan te trekken voor het feest van dien avond, trad Sophie met roodgeschreide oogen de zaal binnen, en zeide, terwijl haar stem van aandoening beefde: Niet van avond met ons zal Roosje zich verblijden; zij viert haar Kerstfeest in den hemel. — Eene diepe stilte ontstond daarop in de geheele klasse. De oudste meisjes, die Roosje dikwijls bij meesters zuster gezien hadden, keken zoo ernstig mogelijk en deden eenige vragen; de anderen, die haar bijna niet gekend hadden, vergenoegden zich met even stil te wezen; en 's avonds bij den boom, het voorwerp van ieders bewondering, was Sophie de eenige die nog aan het weesje dacht.

De Kerstliederen stegen blijde omhoog uit al deze kin-dermonden, de oogen blonken, de handen strekten zich uit naar de rijkbeladen takken; de hoop, de blijdschap eener onuitsprekelijke verrukking deden de hartjes sneller kloppen, en allen gingen met vroolijk en dankbaar ge-moed naar bed op dien gezegenden avond.

Den volgenden morgen kwamen Adèle van den schout en Louise uit den herberg Sophie afhalen om naar „de Fenettaz” te gaan. In stilte volgden zij het pad dat Roosje vier dagen te voren met zooveel inspanning be-stegen had, en de meisjes waren blijkbaar aangedaan, toen zij haren makkertje daar in haren laatsten slaap zagen nederliggen. Sophie kreeg uit haar Bijbeltje een klein Strookje papier, waarop met fijn schrift geschreven stonden; het was de tekst, dien zij voor haar vriendinnetje van den Kerstboom genomen had. *Ik heb u liefgehad met eene eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid*, Jer. 31 : 3. Zij plaatste dat tusschen de ver-stijfde vingertjes met een roos die op Louise's venster ontloken was; Adèle strooide groene takjes, die zij onder de sneeuw gezocht had, op het bed, en Melanie, die haar mooie witte kamillenplant van al de bloemen beroofd had, legde eene door haar zelf gevlochten krans ook op het bed van het gestorven kind. Klaartje en haar broertje stonden er met stille opmerkzaamheid bij, denkende dat de engeltjes straks wel zouden komen om Roosje te halen, nu zij mooi gemaakt was! Wat oom Ulysses betreft, die was nergens te vinden. Maar is hij het niet dien wij een paar dagen later op het kerkhof aantreffen, dicht bij den muur van de kerk, dáar waar dat pas ge-sloten grafje is? De anderen zijn reeds lang weggegaan; hij heeft hen laten gaan en is alléén gebleven. Daar staat hij met gebogen hoofd, den blik op den grond ge-vestigd, die met een dikke laag sneeuw bedekt is. Stijgt er een bede uit zijn ziel op tot God, die Roosje tot zich genomen heeft? Denkt hij aan de laatste woorden van het kind, en dien langen nacht toen hij bij het bed zat.

Eindelijk verwijdert hij zich; zijn gang is slepend, zijn uitzicht somber, en de vrienden die hij tegenkomt, krijgen geen anderen groet dan een onverstaanbaar gebrom tuschen de tanden.

Acht dagen na Roosje's begrafenis wordt er weder een graf gedolven onder de sneeuw. Dit is geen kindergraf! Neen! en de kist die daar wordt aangedragen, door een talrijken stoet van bloedverwanten en bekenden gevolgd, is groot en zwaar! De sterke man is weggemaaid in de kracht des levens. Een gevatten koude, waaruit een pleuris is ontstaan, eene hevige koorts, woedend in een lichaam dat door het misbruik van sterken drank reeds langzaam gesloopt werd, zijn in Gods hand de middelen geweest om den schuldige te treffen en Ulysses is opgeroepen om voor Hem te verschijnen.

Tot het einde toe bleef hij zwijgend in zich zelven gekeerd, alleen Roosjes's naam zweefde op zijne brandende lippen; en soms hoorde men hem zeggen: „Roosje, is er nog plaats voor mij?“. . . en weinige uren vóór zijn dood fluisterde hij: „Och mocht ik nog blijven leven! . . . leven! . . . om anders te leven!“ . . . Doch zijn leven werd niet verlengd. De eerste dag van het nieuwe jaar bescheen zijn sterfbed, en de vroolijke maaltijd, dien men gewoon was dien dag op de boerderij te hebben, werd veranderd in een treurige samenkomst van verwanten en vrienden.

Men legde zijn lichaam ter ruste naast dat van het weesje bij den muur van de kleine dorpskerk; en, toen het voorjaar was, speelden de schaduwen van dezelfde bloeiende takken over hun beider graven.

Moge hij ook zijne plaats naast Roosje hebben in de woningen van het Huis des Vaders!
